

“Pēc darba”

Domāju, ka piekritīsiet, ka pat murgos nerādījās šī situācija, kas šobrīd valda pasaulē. Cilvēki drūmi, nesmaida, vien ar neuzticēšanos noraugās viens otrā.. sliktākais, ka neviens nezina, cik ilgi vēl dzīvosim šādā saspringtā režīmā, neviens no mums nemāk teikt, kas būs rīt un pats trakākais, kas notiks pēc tam, kā covid-19 izmainīs mūsu pasauli un domāšanu pēc šīs pasaules krīzes un milzīgās bedres, kurā spiestā kārtā esam iegremdēti ar mērķi, lai paliktu veseli, drausmīgā vīrusa nes karti.

Nelaime piemeklējusi visu pasauli un ticu, ka jebkuram no mums ir vēlšanās, kaut ātrāk šīs pasaules ārprāts beigtos un atsāktos normālais dienas režīms, ikdienas gaita, pie kā esam tā pieraduši. Lai

nebūtu jāuztraucas, no kura stūra varētu uzglūnēt šis draņķis misters covid-19.

Man šis pavasaris ir pārdomu, secinājumu un pārbaudījumu laiks. Laiks, kad esmu apstājusies (kā daudzi no mums) un beidzot nesteidzos un noraugos uz vakardienu no malas. Noraugos uz sevi no malas.

Tā tam laikam vajadzēja būt. Pasaule attīrās.

Un es pat teiktu – laikam laime nelaimē, jo beidzot man ir laiks savai ģimenei, saviem bērniem, kuri man bija palikuši tā kā otrā plānā, jo vienmēr pirmajā vietā bija aizvien steidzīgā ikdiena, nebeidzami darbi, darbi, darbi...darbi mājās un darbi darbā..

Var jau būt, ka savu artavu tomēr ir pielicis arī pavasaris, jo aizvien vairāk mēs ejam ārā – tepat kopā ar ģimeni vakara pastaigās vai velo izbraucienos. Vairs nav saspringtie darba dienu vakari, kad viens jāaizved uz futbolu, otrs uz dejošanu, trešais uz zīmēšanas pulciņu, tad otrs riņķis – visi pulciņos nogādātie puikas jāatved arī mājās.. pa starpu vakariņas, mājasdarbi, un .. viss, vairāk nekam citam neatliek laika, kā vien steidzīgs “arlabunakti” un miers mājā.

Tagad viss ir citādi. Brīvdienās paliekam mājās, esam visi kopā un mums ir tiiiiiiik daudz laika!!!! Un par to es tik ļoti priecājos! Mājās visi plaukti sakārtoti, kopīgi sacepti cepumi “Riekstiņi”, siera pica, kopīgi izlasīta Ulriha Hūba grāmata “Pulksten astoņos pie Noas šķirsta”, ar kuru iedibinājām jaunu ģimenes tradīciju – kopīgu grāmatu lasīšanu. Tradīciju turpinām ar Dz. Tilaka grāmatu “Piedzīvojumu meistari”. Un mums ir laiks ieskatīties viens otram acīs, dzirdēt viens otru, ieklausīties. Mums ir laiks aprunāties, ko šobrīd ļoti augstu novērtēju! Mums ir tik daudz kopīgu nodarbju – lasīšana, ēst gatavošana, mājas kārtošana, galda spēļu spēlēšana, mācīšanās, pastaigas un velobraucieni! Jā, un šodien kārtējā “pēcdarba” izbraucienā ar velosipēdiem visi kopā pirmo reizi ieraudzījām ligzdā stārķi! Mēs **visi reizē** to ieraudzījām, stārķis bija ligzdā! Tas nozīmē, ka mēs kā ģimene šovasar visu vasaru būsīm mājās.. Vai tas ir labi? Kā to ņem. Es ņemšu to par labu zīmi! ☺

Aiga Volkova, Pārlielupes bibliotēkas vadītāja